

Akár azok is lehetnének, hiszen a történelmünk folyamán többször is dolgunk volt egymással. Na jó, nem mindig önszántunkból láttuk vendégül a keleti népcsoportot, ám egyet elmondhatunk, mindkét fél számára volt hozadéka a kulturális keveredésnek. Most például egy ott élő magyar hozta el hozzánk kutatásainak eredményét.

Ferenci Demetert Pécsett így talán többen ismerik, mint mondjuk Ferenci D. Ebubekir. A volt Dunántúli Naplós újságíró immár fél évtizede Isztambulban él, török felesége és közös gyermekeik társaságában. Kiegyensúlyozott, boldog ember. Jól érzi magát a bőrében, közben az iszlám is megnyerte magának, igazi különlegesség, hodzsa, azaz tanító vált belőle, akit a tízmilliós metropolisz egy szegletében, ahol élnek mindenki így hív. Nemrég visszatért Pécsre, abba a városba, ahol egykor ette a zszurnaliszták nem könnyű kenyerét. A Minerva Könyvtár látta vendégül, itt előadást tartott számos érdeklődő előtt a magyarság keleti gyökereiről, a nomád múltról és a magyar törzsek népvándorláskori helyzetéről. Az előadás után lapunk arról kérdezte, hogy miképp alakult az élete,

hogyan lett Döméből Demir, mivel foglalkozik most a keleti magyarság kutatásán kívül.

- Ha legfontosabb állomásait kellene felsorolni a pályafutásának, mi jutna hirtelen az eszébe?
- A Pécsi Tanárképző Főiskolát mindenképpen megemlíteném, hiszen itt végeztem, itt szereztem a diplomámat. Itt kezdett el foglalkoztatni az a téma, amelyről ma előadtam, ráadásul ez a könyvtár, a Minerva volt akkoriban, a nyolcvanas-kilencvenes években az egyik legkedvesebb kutatóhelyem, amelyre mindig szívesen emlékszem vissza. Mivel ez egyik végzettségem ráadásul könyvtáros, talán elmondhatom, hogy a könyvek szeretete mindig központi helyet foglalt el az életemben. Hiszen belőlük ismereteket lehet szerezni, nyelveket lehet tanulni, az első török nyelvleckét is itt Pécsen vettem, ebben is a könyvek voltak segítségemre. Kezdő török tudásom már feljogosított arra, hogy a Dunántúli Napló olvasóit egyre gyakrabban tudósítsam Törökországból, különböző színes és érdekes történeteken keresztül. Hosszú időn át a magyar sajtó munkatársai közül szinte csak én jártam ki a törökökhöz, aminek az lett a következménye, hogy még mélyebben kezdtem el foglalkozni a török-magyar kapcsolatokkal. Keleti népek kerültek érdeklődésem homlokterébe, valamint az, hogy a magyarság elfeledett és keleten maradt szórványai hol és merre találhatók pontosan és milyen kulturális emlékei, bizonyítékai vannak ősi magyarságuknak.

Török, magyar két jó barát?

Írta: Bereczki Lajos

2012. május 01. kedd, 14:12

